

ning i hans Besætning, men intet foretager sig, derimod træffer sine Dispositioner i Overensstemmelse med denne nye Paragraf uden at være i god Tro, eller dog uden at være i beføjet god Tro. Og der er endvidere ingen som helst Garanti for Erstatning til den, der køber en saadan Besætning, fordi Ejeren altid vil kunne undskylde sig med, at det vidste han ikke noget om, det stod han sig ikke paa, han troede, det var en Kastning, der var fremkommet ved Stød eller anden hædelig Skade, men ikke smitsom Kastning. Jeg tror derfor, at hvis det, der har været tilsigtet med den gældende Husdyrlov paa dette Omraade, hvis den Reform, som alle var enige om, ikke skal gøres til et fuldkommen dødt Bogstav, saa trænger den højtærede Landbrugsministers Forslag til meget væsentlige Ændringer i det Udvalg, hvor det nu heldigvis kommer til Behandling.

Ulrich: Det foreliggende Lovforslag fører jo i Virkeligheden § 12 tilbage til den Skikkelse — den udmærkede Skikkelse, tør jeg vel vove at sige, skønt jeg maaske derved paadrager mig det ærede Medlem Hr. Holsteins Mishag —, den havde, da den forlod Folketinget efter tredje Behandling den 1. Oktober 1919. Der stod nemlig da i § 12: „Naar der i en Kvægbesætning opstaar smitsom Kastning, eller der er Grund til at antage, at denne Sygdom er til Stede, er det Ejeren eller den, der paa hans Vegne fører Tilsyn med Dyrene, forbudt fra Besætning“ . . . o. s. v. Det var den Skikkelse, hvori man her i dette høje Ting mente, at Loven burde føres ud i Livet. Efter at man havde behandlet dette Lovforslag meget indgaaende gennem to Samlinger, førtes det i denne Skikkelse op i det høje Landsting. Dér var man da inde paa denne „Bessermachen“, som desværre meget ofte viser sig ikke at være af det gode, idet man foretog den Ændring i § 12, at man paabød en Anmeldelsespligt, denne Anmeldelsespligt, som vi hernede, den Gang vi meget indgaaende behandlede Lovforslaget, absolut ikke saa nogen som helst Grund til at indføre. I Landstinget fandt man altsaa Anledning til at gaa betydelig videre, end vi havde ønsket, og naar nu det ærede Medlem Hr. Holstein siger, at derefter sluttede Folketinget sig ganske enstemmigt til denne Ændring, saa forholder dette sig ikke rigtigt. Jeg tog meget bestemt Afstand fra den Ændring, der var indført i Landstinget, og i min Udtalelse, som findes i Rigsdagstidende for 1919—20 Sp. 4566, siger jeg, at det er kun de Forandringer, der er fore-

taget i §§ 11 og 12, der har nogen Betydning. „Begge disse Paragraffer er efter min Opfattelse ændrede i en uheldig Retning. Jeg vil derfor haabe, at man, naar man nu kommer til en Udvalgsbehandling, vil kunne enes om at føre disse to Paragraffer tilbage til den udmærkede Affattelse, de havde fra Folketinget, og naar man endvidere tiltræder de andre Ændringer, der er foretagne af Landstinget, er der vel Mulighed for, at Landstinget vil tage disse to Paragraffer, §§ 11 og 12, i den Skikkelse hvori Folketinget sidst enedes om dem.“ Desværre lykkedes det mig ikke at faa Flertal i Folketinget for disse mine Ændringer, og det beklager jeg. Det var særlig Partiet Venstre, der ikke vilde gaa med den Gang, og derfor hilser jeg med Glæde, at den nuværende Venstreregerings Chef som Landbrugsminister søger at føre denne Paragraf tilbage til den Skikkelse, hvori vi i sin Tid vedtog den i det høje Folketing.

Disse Udgifter, som har været meget betydelige, er efter min Mening kastet ud af Vinduet til ingen Verdens Nytte. Det er nemlig en Kendsgerning, man ikke kommer udenom, at den smitsomme Kastning er en Sygdom af en saadan Art, at den paakalder vedkommende Ejers ganske særlige Aarvaagenhed, og det er denne Aarvaagenhed og Paapasselighed, som i Virkeligheden skal være Hemskoen for denne Sygdom. Selv om man tilkalder nok saa mange Dyr læger og lader dem udstede nok saa mange Attester o. s. v., hjælper dette ikke i nogen Grad i Sammenligning med den overordentlige Agtpaaagivenhed og Paapasselighed, Ejeren maa udvise for at blive fri for Sygdommen. Der er nemlig ikke noget andet Middel mod denne Sygdom end Afsondring af de Kreaturer, som er angrebet, og denne Afsondring behøver man ikke Dyr lægehjælp for at gennemføre.

Det har selvfølgelig været en udmærket Lov for Dyr lægerne, de har i de forløbne Aar indkasseret dette Millionbeløb og stukket det i Lommen, og det kan jo være ganske overordentlig behageligt set fra Dyr lægernes Standpunkt, jeg misunder dem det ikke. Men det er efter min Mening ikke en Op-gave, som falder ind under Staten, at gøre Forsøg paa ved direkte Lovbestemmelser at berige enkelte Mennesker i Samfundet ved at lade dem foretage Handlinger, som er ganske overflødige.

Om de andre Foranstaltninger, som den højtærede Landbrugsminister har foreslaaet i Loven, er betimelige og berettigede, nemlig dette ikke at ville forbyde at fremstille paa Dyr skuer Kreaturer, som man ved er an-